

РЕШЕНИЕ

№ 7599

гр. София, 04.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 18.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **9031** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и чл. 19, ал.2 от Закона за изтърпяване на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Делото е образувано по жалба на В. Д. В. с ЕГН[ЕИК] чрез упълномощен адвокат, против Заповед № Л-6327/22.08.2012г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя.

С жалбата по делото се иска отмяната на заповедта по съображения за допуснати съществено нарушение на процесуалните правила, относно съдържанието на заповедта, с която е образувано дисциплинарното производство срещу жалбоподателя в която не били посочени данни за извършено нарушение, правото основание в оспорената заповед било посочено много общо, не било ясно коя точно разпоредба от Етичния кодекс е нарушена, липсвал срок за извършване на разследването. По същество претендира недоказаност на нарушението предвид констатираното за съдържанието на двете бутилки от минерална вода и че за тях следвало да получи 40 лева, тъй като не ставало ясно от кого са получени бутилките, на кого е следвало да бъдат предадени и кой е следвало да заплати на жалбоподателя. Не били съобразени критериите по чл.229, ал.2 ЗМВР да се вземе предвид тежестта на нарушението и последиците от същото, обстоятелствата на извършването му, формата на вината и цялостното поведение на жалбоподателя. Претендира се и противоречието на акта с материалния закон, посочената в същия фактическа

обстановка определя като непълна, неясна и противоречива, не се посочвало, къде е извършено нарушението, нито при какви обстоятелства, не се доказвало нарушение. Счита наличие на противоречие между посоченото правно основание и фактите. Иска се от съда да постанови отмяната на обжалваната заповед.

Пред съда жалбоподателят поддържа жалбата чрез процесуален представител, иска от съда да уважи изцяло същата.

Ответникът – главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, чрез процесуален представител – юрк. Ш., счита жалбата за неоснователна, излага подробни доводи в писмена защита. Иска от съда да отхвърли жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, не са правени искания за събиране на други доказателства.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, и извърши дължимата служебна проверка по чл. 168 АПК на оспорения акт на основанията по чл. 146 АПК, намира от правна и фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че жалбоподателят е заемал длъжността надзирател в затвора С., което се установява и от приложената длъжностна характеристика, от подписаната декларация в това му качество за запознаване с разпоредбите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН на 25.11.2009г., представени по делото.

Съгласно докладна записка с рег. № 1204/09.07.2012 г. от главен инспектор И. Й. - началник на група в затвора в [населено място], на 06.07.2012 г. е получил сигнал, че жалбоподателят на 07.07.2012 г. ще внесе забранени вещи и предмети, предназначени за лишени от свобода. Съгласно ежедневната ведомост на служителите от надзорно-охранителния състав на 07.07.2012 г. в 7.00 часа жалбоподателят е следвало да застъпи редовна смяна като постови на пост № 21 - мястото за престой на открито. В докладната е посочено, че на 07.07.2012 г. в 06.45 часа, след преминаването на пост № 2 в затвора в [населено място], полицай В. е бил поканен от Д. в дежурната стая в корпуса на затвора за извършване на необходимите действия по реда на чл. 94 и сл. от ЗИНЗС, които са и извършени в присъствието на други длъжностни лица - началника на затвора, началник на група /Н./, дежурния главен надзирател и служител от ГД „Национална полиция”. За извършените действия е съставен протокол № 8 за обиск и изземване от 07.07.2012 г., съгласно който във вътрешните джобове на служебното яке на полицай В. са открити и иззети 2 /два/ броя бутилки от минерална вода „Д.” - 0.500 л., съдържащи прозрачна течност с мирис на алкохол. Иззетите вещи са запечатани по установения ред. Извършено е претърсване и на личния му автомобил и шкаф, където забранени вещи и предмети не са открити. Взети са натривки от ръцете му за полеви тест, а след извършването му са открити остатъчни следи от хероин. Изложеното по фактите в докладната записка съдът приема за доказано, предвид представения протокол за претърсване и изземване, както и предвид липсата на оспорване от страна на жалбоподателя по тези факти.

По случая жалбоподателят е дал обяснение от 07.07.2012 г. (вх. № 4535/09.07.2012 г.), в което заявява, че иззетите бутилки съдържат ракия, които е трябвало да остави в дясното крило на мястото за престой на открито, за което е щял да получи по 20 лева за бройка, а за откритите по ръцете му остатъчни следи от хероин бил изненадан и не се занимавал с такива неща.

На 11.07.2012 г. жалбоподателят е представил второ обяснение (вх. № 4641/12.07.2012 г.), в което е оспорил начина на извършване на обиска с довод, че никой от служителите не е бил с ръкавици, както и за неустановено съдържанието в бутилките, той не е знаел какво има в тях, въпреки вече заявеното, че съдържат ракия.

Изложеното по случая от 07.07.2012г. и обясненията на жалбоподателя, са обобщени в Предложение от 10.07.2012г. за образуване на дисциплинарно производство срещу жалбоподателя от началника на затвора С., както и за временното му отстраняване от длъжност.

Със заповед № Л-5325/11.07.2012 г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, на основание чл. 230, ал. 1, т. 2 ЗМВР, във връзка с чл. 13, ал. 2, т. 4 и чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС, срещу него е образувано дисциплинарно производство на основание постъпили данни, отразени в предложението с вх. № 11756/10.07.2012 г., които са възприети като такива по чл. 231, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона на Министерството на вътрешните работи /ППЗМВР/, за тежки нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 7, т. 8 и т. 10 от ЗМВР, във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР, както и за деяния несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с които се уронва престижа на службата.

Съдът възприема и цитираното предложение като мотиви на заповедта по фактите за образуване на дисциплинарно производство. Тази заповед е връчена на жалбоподателя на 18.07.2012г.

За резултатите от дисциплинарното производство, дисциплинарно-разследващият орган, назначен със заповедта за образуването му, е изготвил обобщена справка с рег. № 4326/31.07.2012 г. /по описа на затвора в [населено място]/, с която жалбоподателят е запознат на 01.08.2012г. Срещу същата е подал възражение от 01.08.2012г. , обсъдено в мотивите на становище от 03.08.2012г. до дисциплинарно-наказващият орган, изготвено от комисията. В становището е потвърдено мнението в обобщената справка, да бъде наложено дисциплинарно наказание уволнение. Становището, ведно с дисциплинарната преписка е постъпило при ответника ведно с обяснение на жалбоподателя от 16.08.2012г. Върху последното обяснение и обобщената справка на комисията, както върху становището и възражението на жалбоподателя, ответникът е поставил гриф запознат и дата 21.08.2012г.

В мотивите на оспорената заповед изрично органът се е позовал на докладната записка от 09.07.2012г. , като е обсъдил подробно описаното в същата, обсъдил е обясненията на жалбоподателя от 07 и 11.07.2012г. Обсъдено е и предложението на комисията за текстовете от ППЗИНЗ, но е направен изричен извод, че деянията на жалбоподателя са в нарушение на забраните по чл. 313, ал.1,т.4 ППЗИНЗС и представляват тежки нарушения на служебната дисциплина. Органът изрично е посочил като нарушени текстовете на чл. 13, 14, 31 и 43 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и Главна дирекция „Охрана“, утвърдени със заповед № ЛС-04-755/17.08.2006 г. на министъра на правосъдието, представени по делото. Обсъдени са и допълнително изисканите обяснения от жалбоподателя, представени на 16.08.2012г., на основание чл.229,ал.1 ЗМВР, в които жалбоподателят отричал извършено тежко нарушение.

Относно деянието, относимо към състав на дисциплинарно нарушение, органът е приел в мотивите на заповедта, че същото се изразява в следното: преди застъпване на дежурство като постови надзирател на пост № 21 /престой на открито/ в затвора в [населено място], жалбоподателят е внесъл на територията на затвора неразрешени вещи - 2 /два/ броя бутилки от минерална вода „Д.“ - 0.500 л., съдържащи прозрачна течност, която по мирис е разпозната като алкохол, за което е следвало да получи парична сума в размер на 40 /четиридесет/ лева”.

В края на мотивите на обжалваната заповед е направен извод, че „за нарушение на разпоредбите на ППЗИНЗС и неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН”, на жалбоподателя се налага дисциплинарно наказание „уволнение”.

Заповедта е издадена от главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, посочена като заемана от главен комисар М. Д..

Заповедта е връчена на 27.08.2012г., а жалбата до съда е от 13.09.2012г.

При така изложеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание е издадена от компетентен орган – директора на ГД „Изпълнение на наказанията”, който съгласно чл. 13, ал.2, т. 9 от ЗИНЗС в сила от 01.06.2009г. е овластеният от закона административен орган да награждава и наказва служителите в главната дирекция и в териториалните ѝ служби. По аргумент от чл. 19, ал.1, т. 1 от ЗИНЗС следва да се приеме, че това правомощие се отнася и за държавните служители в ГД „ИН” и териториалните ѝ служби, където е работил и жалбоподателя. Съгласно чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС, приложението на ЗМВР е субсидиарно – доколкото в специалния закон не са предвидени особени правила, включително и по отношение на компетентността на органа при реализиране на дисциплинарната отговорност.

Заповедта е издадена в преписаната от закона писмена форма.

Не се констатираха релевираните в жалбата пороци на формата и изискванията на чл. 246, ал.1 от ЗМВР. Заповедта е мотивирана с конкретно описание на нарушението от фактическа и правна страна – посочени са мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и нарушените разпоредби. В

правомощията на дисциплинарно наказващият орган е да извърши собствена преценка на правната квалификация на нарушението и да не възприема предложението на дисциплинарно разследващата комисия. Не е допуснато нарушение на изискванията за форма и съдържание на оспорената заповед, съгласно чл. 246, ал.1 от ППЗМВР,

Жалбоподателят е разбрал в какво се изразява деянието му, за което е привлечен към дисциплинарна отговорност, кои са нарушените правни норми, не е накърнено правото му на защита, което е упражнено адекватно и в пълен обем пред настоящата инстанция. Поради обсъждане на всички обяснения на жалбоподателя, не е налице допуснато процесуално нарушение по чл. 246, ал.2 ЗМВР на задължението за събиране и оценка на всички доказателства. Посоченото правило безспорно урежда само относимите доказателства, преценени като такива от съответния орган. При неправилно извършена преценка и невзети предвид относими обстоятелства, последицата е необоснованост на заповедта за дисциплинарно наказание, което е основание за материалната ѝ незаконосъобразност по същество – основанието по чл.146,т.4 АПК. Неоснователно се твърди от жалбоподателя, че не са събрани всички относими доказателства, респективно са останали неизяснени такива.

Следователно, не е допуснато соченото процесуално нарушение – несъбиране на относимо доказателство.

При издаването на заповедта са спазени и императивните изисквания на чл. 229, ал.1 и чл. 225, ал.1 от ЗМВР във връзка с чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС. Преди налагане на дисциплинарното наказание и след изготвяне и връчване на обобщената справка от проведеното дисциплинарно производство ответникът е приел писмените обяснения на служителя, които е обсъдил в мотивите на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание.

Спазен е спазен преклузивния 2 - месечен срок по чл. 225, ал.1 от ЗМВР, тъй като обжалваната заповед е издадена в рамките на този срок от извършване на самото деяние, представляващо дисциплинарно нарушение.

От текста на заповедта за образуване на дисциплинарното производство е видно, че към датата на издаването ѝ на директора на ГД „ИН” е известна само самоличността на извършителя, както и описание на действията от 07.07.2012г. за извършен обиск и дадени обяснения от жалбоподателя от 07. и 09 .07.2012г., от които може да се направи извод за извършено нарушение на чл.227, ал.1, т.7, 8 и 10 ЗМВР, вр. чл. 230, ал.2, т.4 ППЗМВР. Неоснователен е доводът в жалбата, че тази заповед не съдържа основание за образуването на дисциплинарното производство, тъй като органът се е позовал изрично на предложение за това от директора на затвора, в което подробно се описват факти от 07.07.2012г. и дадени по същите обяснения от жалбоподателя.

Неоснователен е доводът в жалбата, че описанието на нарушението е неясно и лаконично, тъй като са изложени конкретни факти, също несъществува неяснота относно посочените като нарушени разпоредби, тъй като в края на заповедта органът се е позовал изрично на подробните си мотиви за нарушение на конкретни разпоредби на ППЗИНЗС и Етичния кодекс, които са обсъдени подробно, като органът е разграничил кои разпоредби са посочени като нарушени от комисията, изрично е посочил, кои са нарушени от жалбоподателя, т.е. неговата преценка.

Наложеното дисциплинарно наказание съответства и на материалния закон, възраженията на жалбоподателя също са неоснователни.

От съвкупната преценка на доказателствата съдът приема, че по делото безспорно се установява извършено от жалбоподателя дисциплинарно нарушение на 07.07.2012г. Приетото в мотивите на заповедта от фактическа страна въз основа на доказателствата и обясненията на жалбоподателя, че при обиск на същата дата преди застъпване на дежурство като постови надзирател на пост № 21 /престой на открито/ в затвора в [населено място], жалбоподателят е внесъл на територията на затвора неразрешени вещи - 2 /два/ броя бутилки от минерална вода „Д.” - 0.500 л., съдържащи прозрачна течност, която по мирис е разпозната като алкохол, за което е следвало да получи парична сума в размер на 40 /четиридесет/ лева. Тези факти съдът приема за безспорно установени в хода на дисциплинарното производство, докладните записки на служителите непосредствени свидетели на случая, от протокола за претърсване и изземване и от обясненията му в хода на дисциплинарното производство, дадени на 07.07.2012г., а последващото отричане на първоначално заявеното съдът възприема като защитна теза след осъзнаване на последиците, които би могъл да понесе за извършеното. С оглед на тези факти, правилно е преценено, че с действията си жалбоподателят е нарушил забраната по чл. 313, ал.1, т. 4 от ППЗИНЗС, която въвежда забрана за постовия надзирател да приема, съхранява и предава каквито и

да е вещи и кореспонденция от и за лишените от свобода и задържаните под стража, служителите и други лица.

Неоснователен е доводът за несъответствие на описанието на нарушението с посочената като нарушена разпоредба, тъй като поведението на жалбоподателя следва, че е приел вещи за да ги предаде на лишени от свобода чрез оставянето им на място, до което същите имат достъп, за което следвало да получи облага. Без значение е какво вещество съдържат двете бутилки, от значение е че същите представляват вещи, които следвало да предаде в нарушение на забраната за това.

Писмените доказателства - докладните записки и протокола за извършен обиск и изземване не се оспорват в хода на настоящото производство от страна на жалбоподателя, поради което удостоверителната им доказателства сила на официални документи следва да бъде зачетена, на основание чл. 179, ал.1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Не е налице забрана относими доказателства да се установят от обясненията на лицето, за което има данни, че е извършило нарушение. Законодателят е въвел изрично задължение за изслушване на лицето в хода на дисциплинарното производство именно с цел установяване на факти от значение за отговорността му.

Правилно допуснатото нарушение на чл. 313, ал.1, т. 4 от ППЗИНЗС от жалбоподателя е квалифицирано и като тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в злоупотреба с власт и използване на служебното си положение за лична облага, както и деяние несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с които се уронва престижа на службата за които се предвижда налагане на дисциплинарно наказание „Уволнение“. Забраните са установени изключително с оглед на естеството на заеманата от жалбоподателя длъжност – надзирател в заведение за изпълнение на наказание лишаване от свобода, спазването им е от значение за поведението на лишените от свобода с оглед превъзпитателното въздействие на присъдата към спазване на закона и с оглед сигурността на самите лишени от свобода и персонала.

С извършеното от жалбоподателя на 07.07.2012г. е нарушил и посочените в мотивите на заповедта разпоредби от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН, за които изрично е формиран извод, че са нарушени и които гласят: чл. 13 „Служителят пази доброто име на институцията, която представлява; чл. 14 „Служителят не допуска на работното си място поведение, несъвместимо с добрите нрави“; чл. 31 „При изпълнение на служебните си задължения и в обществения живот служителят следва поведение, което не уронва престижа на службата“ и чл. 43 „Служителят не се възползва от правомощията си с цел лично облагодетелстване или друга користна цел“. С оглед съдържанието на тези разпоредби, с които жалбоподателят е запознат, поведението му е несъвместимо с е посочените етичните правила, уронил е престижът на службата, тъй като е нарушил установени забрани, свързани със естеството на службата му и деянията му са станали известни на други служители на затвора С., присъствали на обиска на 07.07.2012г., което се отразява негативно върху авторитета на службата. Правилно поведението е определено като несъвместимо с етичните правила, уронващо престижа на

службата по смисъла на чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, за което следва да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Разпоредбата на чл. 227, ал. 1 ЗМВР е императивна и вменява задължение на дисциплинарно наказващия орган при наличието на доказателства за извършено тежко дисциплинарно нарушение задължително да налага най-тежкото дисциплинарно наказание „Уволнение“.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че поведението на жалбоподателя правилно е квалифицирано като нарушение на чл. 227, ал. 1, т. 7 ЗМВР - като превишаване на власт и използване на служебното положение за лична облага, на т. 8 от същата разпоредба – конкретно злоупотреба с власт вр. позоваването и на чл. 313, т. 4 ППЗИНЗС, и по т. 10 на чл. 227, т. 10 ЗМВР . извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение.

В тази връзка е неоснователно възражението в жалбата, че наложеното наказание е несъразмерно на извършеното нарушение, тъй като изрично е предвидено налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“ по чл. 227, ал. 1 ЗМВР вр. чл. 230, ал. 1 т. 4 от ППЗМВР за конкретното нарушение, без право на преценка от административния орган какво по вид наказание да наложи. В случая административният орган действа в условията на обвързана компетентност и няма възможност за преценка дали да наложи по-леко дисциплинарно наказание.

Предвид всичко изложено се налага краен извод за законосъобразност на оспорената заповед като издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на императивните процесуални изисквания на чл. 225, ал. 1 и чл. 229, ал. 1 от ЗМВР във връзка с чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС и в съответствие с материалния закон и неговата цел. Поради това подадената от жалба В. Д. В. против Заповед № Л-6327/22.08.2012г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора, направените от жалбоподателя деловодни разноски остават за негова сметка. От процесуалния представител на ответника не е поискано присъждане на юрисконсулско възнаграждение и съдът не се произнася.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. В. с ЕГН[ЕИК], от [населено място], против Заповед № Л-6327/22.08.2012г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от получаването на препис от същото.

Административен съдия: